

[Aksel Larsen.]

organisationer angår, har Sovjetunionen erklæret, at den ikke følte trang til at træde ind, fordi disse organisationer i den grad domineres af en Amerika følgagtig majoritet, at de fører en helt igennem sovjetfjendtlig politik, og hvad den internationale arbejdsorganisation angår, har Sovjetunionen været medlem af den, men blev ekskluderet efter beslutning på et lukket styrelsesmøde i 1940. Jeg synes, det er stærkt, at det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, som ved dette, står op i det danske folketing og bebrejder Sovjetunionen, at den ikke er medlem af en organisation, som har smidt Sovjetunionen ud.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft påstår, at Sovjetunionen ved ikke at stemme om erklæringen om menneskerettighederne leverede bevis for, at det er den, der sinker det internationale samarbejde, der er en forudsætning for en rolig og fredelig udvikling. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft ved, at denne fremstilling ikke er rigtig. Sovjetunionen lagde et meget stort arbejde i den kommission, der udarbejdede De Forenede Nationers erklæring om menneskerettigheder. Det er således Sovjetunionens delegerede, der har hovedansvaret for formuleringen af erklæringens artikel 16 om lige rettigheder for mænd og kvinder med hensyn til ægteskab og familie, af artikel 21 om lige adgang for alle til offentlige embeder og om folkets vilje som udtryk for regeringens myndighed, udtrykt gennem almindelige og hemmelige valg, af artikel 24 om alles ret til hvile og fritid, til en rimelig begrænsning af arbejdstiden og til periodisk ferie med løn, og af artikel 23 om alles ret til arbejde, til lige løn for lige arbejde og til et

„retfærdigt og gunstigt vederlag, der sikrer ham selv og hans familie en menneskeværdig tilværelse“.

Under afstemningen, der blev foretaget, artikel for artikel, stemte bl. a. USA og England imod den sidstnævnte bestemmelse om alles ret til arbejde, medens een stat, nemlig USA, stemte imod artikel 23 som helhed med den udtrykkelige begrundelse, at den omfattede retten til arbejde.

Sovjetunionen undlod at stemme for erklæringen som helhed, bl. a. fordi et Sovjetforslag til sikring af de nationale mindretals rettigheder blev nedstemt af den engelsk-amerikanske blok, og fordi et andet Sovjetforslag om at udvide erklæringen til også at gælde alle indbyggere i mandatområder og ikke-selvstyrende territorier ligeledes blev forkastet, idet bl. a. det socialdemokratiske

England stemte imod. Sovjetunionens hovedindvending, som fremstillet af udenrigsminister Vishinskij i en tale i generalforsamlingen den 9. december 1948, var, at erklæringen var skæmmet af „alvorlige mangler“, og man ønskede derfor, at den skulle sendes tilbage til kommissionen, som skulle forelægge den i en ny, revideret udgave på næste års generalforsamling. Dette blev forkastet af det engelsk-amerikanske flertal.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft påstår, at medens vestmagterne demobiliserede efter krigen, undlod Sovjetunionen demobilisering. Som såkaldt bevis for dette kommer han med en række tal, som han formodentlig har hentet fra det samme uhæderlige tyske socialdemokratiske tidskrift om Sovjetunionens styrker i Østeuropa, som det ærede medlem hr. Rasmus Hansen ved en anden lejlighed øste af. Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft må vide, at hans fremstilling ikke er rigtig. Det ærede medlem ved, at Sovjetunionen demobiliserede. Det ærede medlem ved, at selvom det er muligt — og det er forøvrigt også naturligt, når man tager hensyn til landets størrelse og indbyggerantal og grænser —, at Sovjetunionen også efter demobiliseringen havde flere landtropper inde end f. eks. England og USA, var, hvad flåde- og luftvåben angår, det modsatte tilfældet; England og Amerika pralede jo selv af, at de i den henseende var Sovjetunionen overlegne. Jeg henviser iøvrigt, hvad dette spørgsmål angår, til mine udtalelser den 23. maj og til de udtalelser af Stalin, jeg citerede fra hans svar til premierminister Attlee. Jeg gør endelig opmærksom på, at det er Amerikas Forenede Stater, som har militærbaser overalt omkring Sovjetunionen, selv op til Sovjetunionens grænser, og indtil 8 000 km fra USAs egne grænser.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft påstår om organisationen af det tyske folkeparti i den tyske demokratiske republik, at det, som han siger — sp. 3838 —:

„tager sigte på at gennemføre en to års tjenestetid for alle våbenduelige af årgangene 1910—1932, og som af den røde hær skal have fået overladt alle slags våben, maskingeværer, kanoner, tanks, antiluftskys, flyvepladser, minestrygere, mineudlægnings- og motortorpedobåde“.

Det ærede medlem ved jo, at disse påstande, som stammer fra den samme upålidelige kilde, som jeg omtalte for et øjeblik siden, ikke er rigtige. Det ærede medlem kender i hvert fald fra en tale, jeg har holdt her, de